

силка пристана да плаче, ала все пакъ не забравяше куклата си.

Отъ този день нататъкъ Пенка вече имаше кукла, но нали е открадната! Да я каже на майка си, не можеше, защото майка ѝ строго ще я накаже; да се похвали на нѣкоя отъ другаркитѣ си, пакъ не струваше; зеръ Василка ще се научи у кого е куклата ѝ. И тѣй Пенка нѣмаше що да прави освѣнъ да държи куклата скрита. Отъ друга страна страхуваше се да отиди у Василкини, гризеше я съвѣстѣта, а това накара Василка и родителитѣ ѝ да се увѣрятъ наздраво, че тя откраднала куклата, ала пакъ си мълчаха, нищо не рекоха ни на Пенка, ни на родителитѣ ѝ.

Единъ день Василка и родителитѣ ѝ бѣха седнали да убѣдватъ. Въ това врѣме скръцна пѣтната врата, влѣзе Пенка и, съ очи наведени къмъ земята, безъ да вика както другъ пѣтъ, срамежливо влѣзе въ кѣщи. „Добъръ день! каза тя и почна: чичо Недѣлчо, стринке, Василке, азъ съмъ грѣшна прѣдъ Бога и васъ, дайте да ви целуна рѣка, че ме простете... простете ме... ето Василкината кукла... азъ я взехъ... простете ме...“ Слѣдъ изговарянието на послѣднитѣ думи сълзи бликнаха изъ Пенкинитѣ очи. Тя затули очи съ рѣцѣ и заплака...

„Мълчи, Пенке, мълчи, каза чичо ѝ Недѣлчо, азъ ти прощавамъ, всички ти прощаваме, но пази другъ пѣтъ да не правишъ лоши работи, защото много е лошо, кога на човѣка съвѣстѣта не е чиста. Отъ тоя день нататъкъ Пенка и Василка си играяха тѣй, както по-напрѣдъ безъ да споменуватъ нѣщо за станалото.